

В рожевій куряві дорога,
Рожеві села в далині...
О, як дзвінко, голосного
Ти відкликаєшся мені!

Ще вітряки — як на долоні,
Твої крилаті вітряки,
Та наче п'яні наші коні,—
Борзокопитнії такі...

Летіте, голуби ви сизі,
Переганяй верству верства,
Бо я везу отут у книзі
Дорогоцінного листа!

Дорога рівна така, гладка...
Мигнули Тесова хатки,
Й не зоглядівся, коли Садки
Свої розкинули садки.

... І от я сам на ціле поле,
З твоїм листом нарешті сам,
Лише пшениці наоколо
Про щось нашептують житам.

Лише хліба, хліба доспілі,
Та місяць сріблом оплива...
І задзвеніли твої милі,
Твої хорошії слова.

І заспівали твої строфи...
Той незабутній перший спів!..
Не передати ані трохи,
Як безбережно я радів!

Не передать, яка щаслива,
Яка то гарна була мить, —
Лише хліба своїм приливом
Могли б про неї прошуміть!—

Лише пшениці ті безкраї,
Лише ті давнії жита...
Та місяць міг би ще засяять
Про тебе, хвиле золота!

.....

Далекий вечоре рожевий,
Пшениці місячні, ясні,
Куди запалися ви, де ви,
Чому згадалися мені?

Прага, 1925